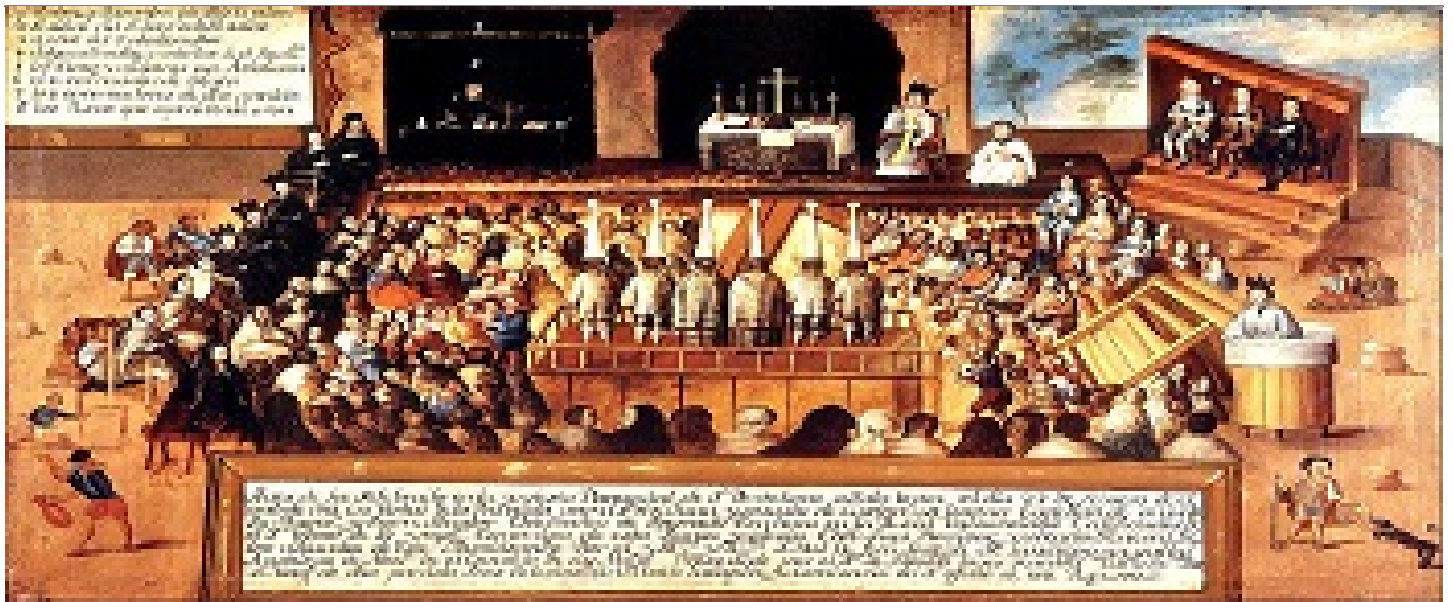

El segle de la marmota

Autor: Cesc Batlle

Data de publicació: 27-03-2018

Article d'en Cesc Batlle al diari El Punt-Avui+ del 27 de març del 2018 sobre el llibre “Inquisició i Decadència” d'en Jordi Bilbeny que acaba d'aparèixer.

“La Pragmàtica de 1502 va introduir la censura prèvia”

Aquest Sant Jordi surt a la venda *Inquisició i decadència* (Librooks), a on Jordi Bilbeny analitza, de forma profundament documentada, un punt d'inflexió històric molt intrigant: el punt a on la cultura escrita catalana, llavors al seu apogeu, poc menys que desapareix, i a on la cultura escrita castellana, fins llavors pràcticament inexistent, s'enlaira com un coet, i tot, en gairebé vint anys. Com és possible això?

L'any 1502 els Reis Catòlics promulguen la Pragmàtica de 1502, que obligava tot impressor a sol·licitar a les autoritats una llicència abans de publicar qualsevol llibre, introduint així la censura prèvia: els llibres que no compleixin les condicions volgudes per les autoritats, simplement no rebran llicència i no podran ser editats ni impresos. I els que s'imprimeixin sense llicència “seran cremats a la plaça”. Més endavant, aquestes penes es reforçaran molt: mort, pèrdua de béns i desterrament perpetu. Els inquisidors són exhortats constantment per a que visitin llibreries i impremtes, mentre es formulen nombrosíssimes queixes per diputats i consellers catalans que els procediments de la Inquisició van “contra les llibertats” dels regnes; de “l'abús que els inquisidors feien de les atribucions de llur ofici” i, finalment, que “es posaven en afers que no eren de llur competència”. Abans de la Pragmàtica, les proporcions de llibres publicats a València són 46% català, 49% llatí i 4% castellà. Després de la Pragmàtica, seran 13% català, 29% llatí i 58% castellà.

El llibre aporta multitud d'exemples que aquí no podem cobrir: crema de llibres i bíblies en català; bíblies perseguides en català però autoritzades en castellà; llibres d'història que han de ser reescrits; autors que veuen el seu nom suplantat a les seves obres; ordres expressos de publicar en castellà; realitats distorsionades; por de la repressió; por d'escriure i publicar; desaparició d'originals en català dels quals només queden ulteriors edicions en castellà; etc.

Tribunals que no fan cas de la legalitat i que excedeixen les seves competències; repressió del pensament dissident; censura; distorsió de la realitat; segrest de llibres; desterrament; presó... Tot això, ben dissortadament, podria ser extret de les pàgines dels diaris d'avui, però ens arriba, fort i clar, de fa cinc-cents anys. Davant d'aquesta evidència, o creiem que són dos episodis inconnexos de la relació entre Catalunya i Espanya que, de forma gairebé esglaiadora, són pràcticament idèntics en el fons i en les formes, o entenem que només són dues manifestacions d'un mateix patró de conducta que s'ha mantingut impertorbable a través dels segles. Jo, personalment, no tinc cap dubte que es tracta d'un autèntic no dia, sinó segle, de la marmota, a on som forçats a reviure constantment les mateixes agressions, humiliació i sofriment.

27 de març 2018 2:00h

El punt Avui+

Opinió

Tribuna

Cesc Batlle,

Enginyer industrial i MBA

<http://www.elpuntavui.cat/opinio/article/8-articles/1358354-el-segle-de-la-marmota.html>